

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 29. juni 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1353
Dok.: RAJ41554

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1162 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 1. juni 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1162 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen omdelt på REU alm. del - bilag 544 og redegøre for hvilke konkrete initiativer ministeren har taget.”

Svar:

I henvendelsen omtales en konkret straffesag, hvor det i en politirapport angiveligt var anført, at den sigtede erkendte sig skyldig, hvilket den sigtede bestred at have oplyst til politiet. Endvidere anføres det i henvendelse, at forhold, som den sigtede anmodede om at få ført til politirapport, ikke fremgik af politirapporten. På den baggrund foreslås det i henvendelsen at give politiet mulighed for at lydoptage afhøringer, alternativt at give mistænkte og vidner mulighed for at anmode om at få afhøringen lydoptaget, således at optagelsen eventuelt kan afspilles i retten med henblik på dokumentation af, hvad der blev sagt under afhøringen.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Efter retsplejelovens § 750 kan politiet foretage afhøringer. Ingen er dog forpligtet til at oplyse andet end navn, adresse og fødselsdato til politiet.

Efter retsplejelovens § 751 skal det væsentlige indhold af de afgivne forklaringer tilføres politirapporter, og særlig vigtige dele af forklaringerne skal så vidt muligt gengives med den afhørtes egne ord. Efter stk. 2 skal den afhørte gives mulighed for at gøre sig bekendt med gengivelsen af forklaringen, ligesom den afhørtes eventuelle rettelser og tilføjelser skal medtages. Endelig skal den afhørte gøres bekendt med, at vedkommende ikke har pligt til at underskrive rapporten.

Politirapporter anvendes under politiets fortsatte efterforskning af det strafbare forhold samt ved anklagemyndighedens vurdering af, om der er grundlag for at rejse tiltale i sagen. Politirapporter vedrørende afgivne forklaringer kan derimod i almindelighed ikke anvendes som bevismiddel i retten.

Ved en straffesags behandling i retten gælder der således et princip om bevisumiddelbarhed og mundtlighed, jf. herved retsplejelovens § 880, hvorefter der ved afgørelsen af, om noget er bevist, alene skal tages hensyn til de beviser, som er ført under hovedforhandlingen.

Til disse beviser hører de forklaringer, som tiltalte og eventuelle vidner afgiver under hovedforhandlingen. Den altovervejende hovedregel er således, at tiltalte og vidner afgiver forklaring i retten, og at det er den forklaring, der afgives i retten, der indgår i rettens bevisbedømmelse.

Der er dog mulighed for i forbindelse med tiltaltes eller et vidnes forklaring i retten – med rettens tilladelse – at foreholde tiltalte eller vidnet den forklaring, som vedkommende angives at have afgivet til politirapport. Dette vil navnlig kunne komme på tale i tilfælde, hvor den forklaring, der afgives i retten, på væsentlige punkter adskiller sig fra den forklaring, der fremgår af politirapporten. Tiltalte eller vidnet vil i disse tilfælde blive gjort bekendt med forklaringen, som den er gengivet i politirapporten, og få mulighed for at kommentere den, herunder be- eller afkræfte den.

Der er endvidere mulighed for i visse tilfælde i medfør af bestemmelsen i retsplejelovens § 871, stk. 4, at anvende politirapporter vedrørende afhøringer som bevismidler, hvis retten undtagelsesvis tillader dette.

Anklagemyndigheden kan således med rettens tilladelse oplæse (dokumentere) den *tiltaltes* forklaring til politirapport, hvis denne nægter at udtale sig i retten. Dokumentation af tiltaltes forklaring kan således som altovervejende hovedregel ikke anvendes i stedet for afhøring af tiltalte i retten. Det er endvidere en betingelse for dokumentation, at den tiltalte har været afhørt til politirapporten med en sigtets rettigheder og – bortset fra når der alene er tale om bødestraf – i forbindelse med afhøringen er blevet gjort bekendt med muligheden for at få en forsvarer beskikket.

Der kan også i visse tilfælde ske dokumentation af et vidnes forklaring til politirapport i stedet for afhøring af vidnet i retten. Det gælder f.eks., hvis vidnet er død, alvorligt syg eller bosat i et fjerntliggende land.

Herudover kan et *vidnes* forklaring til politirapport efter retsplejelovens § 871, stk. 5, efter rettens bestemmelse benyttes som bevismiddel, hvis parterne er enige om det, og hvis vidnet ville være forpligtet til at afgive forklaring, hvis den pågældende var blevet indkaldt som vidne i retten. Endelig kan der undtagelsesvis ske dokumentation af et vidnes forklaring til politirapport, hvis vidnet nægter at udtale sig i retten.

Afslutningsvis bemærkes, at rettens bevisvurdering i en straffesag beror på en samlet konkret vurdering af de beviser, som er fremlagt under hovedforhandlingen. I tilfælde, hvor der sker forehold og/eller dokumentation af tiltaltes eller et vidnes forklaring til politirapport i retten, vil det, der fremgår af politirapporten, herunder den pågældendes eventuelle bemærkninger hertil, således indgå i rettens samlede bevisvurdering i sagen. Det afhænger af de konkrete

te omstændigheder i sagen, hvilken vægt politirapporten mv. i givet fald må tillægges ved bevisbedømmelsen.”

Justitsministeriet kan supplerende oplyse, at politiet har mulighed for at lydoptage forklaringer. Det er dog en betingelse, at den afhørte er gjort bekendt hermed, jf. retsplejelovens § 751, stk. 3. Det væsentlige indhold af de afgivne forklaringer skal – uanset eventuelle lydoptagelser – tilføres politirapporter som beskrevet i Rigsadvokatens udtalelse ovenfor.

Justitsministeriet finder ikke grundlag for at tage initiativ til ændringer på området.